

Dietrich Fischer-Dieskau sings Reger,
Sutermeister and Hindemith | Aribert
Reiman (piano), Ulrich Bremsteller (organ)

aud 95.637

EAN: 4022143956378

4 0 2 2 1 4 3 9 5 6 3 7 8

de Volkskrant (Guido van Oorschot - 2010.08.12)

Dietrich Fischer-Dieskau, de bariton die in mei zijn 85ste verjaardag vierde, is vaak afgeschilderd als 'de geleerde zanger'. Inderdaad heeft hij na zijn podiumcarrière dikke pillen geschreven over componisten als Schubert, Brahms en Wolf. Met evenveel gemak dook 'DFD' in het leven van de dirigent Wilhelm Furtwängler, of richtte hij de blik op het intendantenwerk van Goethe aan het theater van Weimar.

Maar de naam van zingende geleerde kreeg Fischer-Dieskau al ver voordat zijn schrijfsucht toesloeg. Luisterend naar Beethovens lied So iemand spricht, in 1951 toevertrouwd aan de radiomicrofoon, snap je ook wel waarom. Bij de 26-jarige al vormen stem en intellect een gelukkig huwelijk. De bariton zingt volmaakt verstaanbaar, zeer expressief, en tegen de smaak van die tijd in opvallend vibratoarm. Tekst en klank worden doorlopend op elkaar betrokken. Het kan niet anders of de domineestradietie van de familie spreekt hier een woordje mee.

Zestig jaar later kunnen we het vaststellen dankzij het label Audite. Al eerder gaven de Duitsers ongepubliceerde radio-opnamen van Fischer-Dieskau uit, zoals Schuberts Winterreise, die in 1948 door een 23-jarige knaap werd vertolkt. Een vierdelige Birthday Edition kleurt het radioverleden verder in. Het vroegst zijn de Beethovenliederen uit 1951, uit 1989 stammen twee psalmen van Sutermeister. De jaren zijn inmiddels gaan tellen, maar het doorleefde parlando imponeert.

Fischer-Dieskaus eerste vrouw, de celliste Irmgard Poppen, stierf tijdens een bevalling. Met zijn vierde vrouw, de sopraan Júlia Várady, wisselde hij in 1977 de trouwring uit. In december van dat jaar bundelden ze hun krachten in duetten van Schumann. Die opname had Audite beter achterwege kunnen laten. Várady's bibbervibrato detoneert en over ritmiek worden de gelieven het maar niet eens.

In 1971 trof Fischer-Dieskau voor Mahlerliederen een uitzonderlijke pianist: Daniel Barenboim, hij moest nog 30 worden. Ze leveren Des Antonius von Padua Fischpredigt heel wat geraffineerder af dan achttien jaar eerder, toen de bariton werd gekoppeld aan Hertha Klust. Zo klinken muzikale extremen: verbeelding versus correctheid, werveling tegenover zwaarte. De rijpere zanger neemt het risico van een valse noot op de koop toe.

In de Mahler met Barenboim hoor je bovendien de crescendo's en accenten waarmee Fischer-Dieskau volgens critici te royaal strooide. Toegegeven: ook op een live-cd met Brahmsliederen balanceren open klinkers soms op het randje van larmoyant. Maar wat een losse en zelfverzekerde artiest meldt zich in 1972 in de Berlijnse Philharmonie. Meerfahrt, op tekst van Heine: de bariton rekt de eerste twee dichtregels op tot een superlegato waaraan geen nuance ontbreekt. Chapeau ook voor Tamás Vásáry, de pianist die de deceptie van het lied Es träumte mir met een

paar stukkende akkoorden illustreert.

